

Ell ja fa temps que no m'estima.

No com quan era més jove, al menys. Llavors, quan ens trobàvem, fruïem bojament l'un de l'altre, a vegades en sincronia amb el ritme d'una música de fons, i a vegades en la forma d'acrobàcies atlètiques que aconseguïen deixar-nos suats i esgotats, però per sobre de tot, plenament satisfets.

És cert però, que mentiria si digués que la nostra relació va ser una bassa d'oli. Ara, amb la distància que confereix el pas del temps, penso que hi ha una paraula que la defineix millor que cap altra: "intermitent".

I és que mai vam ser una parella que es pogués descriure com estable. Sempre vam anar fent les nostres vides per separat. Podíem estar sense veure'ns uns quants mesos i llavors, com fruit de l'atzar, ens tornàvem a trobar de nou. Molt sovint coincidïa amb l'inici de l'any, o a vegades amb la proximitat de l'estiu i el bon temps. Tothom em deïa que això era per allò de les bones promeses, però a mi sempre m'ha agradat més pensar que els motius eren més profunds.

I quan això passava -que ens trobàvem-, la nostra relació podia durar només unes setmanes o potser fins i tot alguns mesos i, si estàvem bé, eren períodes en què no fallàvem a cap de les nostres cites, que acostumàvem a fixar de forma molt regular. Dilluns, dimecres i divendres, de 19:00 a 20:00, per exemple, era una de les nostres fórmules preferides. Eren períodes molt intensos, i que ens omplien de satisfacció i autoestima.

Lamentablement, mai vam aconseguir que la relació anés més enllà d'això. Passat aquest temps, simplement deixàvem de veure'ns, i els motius eren gairebé sempre els mateixos: cansament, mandra, la rutina començant a intuïr-se...

Tot i ser jo la que sempre donava el primer pas a cada nova ruptura, estranyament ell mai no em guardava rancúnia i era jo la que acumulava més penediment i tristor. Tant era així, que la meva pena, amb la distància, s'anava convertint en culpa fins que jo mateixa, no podent aguantar-la més, em tornava a deixar caure pel gimnàs com qui no vol la cosa per trobar-me'l de nou altre cop. I és que ell sempre era allà. A punt per mi. No és que m'estigués esperant. Ell tenia moltes altres amants, i la majoria igual d'intermitents que jo. A mi això no m'importava. Inclús a vegades m'alegrava de coincidir amb elles, i més d'un cop havíem experimentat en grup. Les primeres vegades, com suposo que li passa a tothom, jo em sentia una mica avergonyida i insegura, però la veritat és que totes les vegades que ho vaig provar en vaig sortir molt contenta i, per estrany que pugui semblar, conservo moltes amigues d'aquella època.

Però ara tot això ha canviat molt. Han passat els anys, m'he casat i he tingut fills, i tot plegat fa que no em resulti molt difícil continuar veient-lo. Els pocs cops que, aprofitant algun descuit de les meves obligacions familiars aconseguixo fer-li una visita, ja no és el mateix. Ell segueix allà, tan jove i a punt com sempre, envoltat, també com sempre, de noies joves i amb energia. I ell, galant, és allà per mi, encara. I amb molt d'esforç intentem repetir allò de fa tants anys.

Però jo ja no puc sincronitzar-me amb la música de fons, ni llençar-me a cap tipus de bogeria acrobàtica. I acabem, encara avui, suats i esgotats. Però aquella satisfacció plena ara s'ha convertit en un sentiment barrejat de tristor i ràbia i, sobretot, una llista creixent de dolències òssies i musculars.

l'esport i jo